

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.250 van 17 juli 2008
in de zaak X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 maart 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DE CLERCQ en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam als minderjarige toe op Belgisch grondgebied in 1978 in het kader van gezinshereniging met zijn vader.

1.2. Op 27 januari 1987 werd verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die om de vijf jaar vernieuwd werd. De laatste identiteitskaart voor vreemdelingen werd uitgereikt op 7 januari 2002.

1.3. Op 28 oktober 2005 werd verzoeker ambtshalve afgeschreven uit de bevolkingsregisters.

1.4. Op 30 januari 2007 werd de vestigingsvergunning van verzoeker afgenomen (bijlage 37) wanneer hij zich aanbiedt bij de stad Antwerpen, district Merksem.

1.5. Op 5 februari 2007 diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), jo. het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren.

1.6. Op 19 maart 2008 besliste de gemachtigde van de minister om de in punt 1.5. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren te verklaren. Deze beslissing werd verzoeker op 31 maart 2008 ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.7. Samen met de in punt 1.6. vermelde beslissing werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend van 19 maart 2008.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft per faxbericht en per gewone brief van 7 juli 2008 een antwoordnota toegestuurd aan de Raad. Zoals hierna zal blijken wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen behandeld worden in korte debatten. Gelet op het voorbarig karakter van de repliekmemoire in de huidige fase van de procedure wordt zij ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren.

3.2. Verzoeker betoogt dat dit koninklijk besluit in zijn geheel niet van toepassing is op zijn situatie. Verzoeker beweert dat hij nooit het land verlaten heeft zodat de getroffen beslissing volgens hem gestoeld is op foute feitelijke veronderstellingen. Volgens verzoeker zijn de artikelen 17 en 18 van de vreemdelingenwet van toepassing aangezien hij het land nooit verlaten heeft. Volgens verzoeker houdt het vermoeden dat hij het land zou verlaten hebben een weerlegbaar vermoeden in, dat door verschillende stukken en verscheidene onafhankelijke getuigen weerlegd wordt. Volgens verzoeker blijft zijn vestigingstitel overeind zodat een ambtshalve herinschrijving zich opdringt.

3.3. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 5/2/2007 bij de burgemeester van Merksem, door T., K., (...), in toepassing van art.9 al. 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk doch ongegrond.

Motivering

Betrokkene voldoet niet aan art.4 van het KB van 7/8/1995, namelijk beschikken over voldoende bestaansmiddelen. (...)”

3.4. Het gestelde in punt 3.2 vormt wel degelijk een middel. Verzoeker betoogt op een gemotiveerde wijze dat het betrokken koninklijk besluit in zijn geheel niet van toepassing is omdat hij het land niet verlaten heeft. De Raad verwerpt derhalve de exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door verweerder. Op de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf van 5 februari 2007, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat voormeld koninklijk besluit van 7 augustus 1995 specifiek als rechtsgrond wordt ingeroepen en dat verzoekers handtekening op deze aanvraag prijkt. Uit de gegevenshistoriek van het Rijksregister van betrokkene, die gevoegd werd bij de nota van verweerder, blijkt dat verzoeker ambtshalve afgevoerd werd van de bevolkingsregisters op 28 oktober 2005. Dit wordt ook bevestigd in het punt 1.4. bedoelde attest van afneming van verzoekers identiteitskaart voor vreemdelingen, dat meer dan een jaar later wordt verstrekt aan verzoeker. De wettelijke basis van een afvoering van ambtswege is het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister. Een afvoering van ambtswege gebeurt niet zomaar. In toepassing van artikel 8 van het bovenvermeld koninklijk besluit spoort het gemeentebestuur personen op die hun hoofdverblijfplaats elders gevestigd hebben. Enkel als het onmogelijk blijkt de nieuwe hoofdverblijfplaats op te sporen zal overgegaan worden tot afvoering van ambtswege, en dit op basis van een verslag. Verzoeker betwist het gegeven van de ambtshalve afvoering van de registers niet. Verzoeker voegde bij zijn in punt 1.5. bedoelde aanvraag één getuigenverklaring, een uittreksel uit zijn nationaal paspoort en twee kopies van facturen van 27 juni 2006 en 4 september 2006 op naam van X en “Fam.X”. Een getuigen-verklaring kan bezwaarlijk als objectieve bron beschouwd worden en zij geeft bovendien niet in concreto aan wanneer verzoeker aanwezig was in België. Het uittreksel uit het paspoort bewijst hoogstens dat verzoeker met deze reistitel niet naar Marokko is geweest maar toont niet aan dat hij het land niet verlaten heeft in de periode voorafgaand aan de ambtelijke afvoering van de bevolkingsregisters. De facturen algemeen gericht aan X en “Fam.X tonen niet aan dat verzoeker het land niet verlaten heeft in de bovenvermelde periode. Bovenstaande gegevens leiden samen genomen tot de conclusie dat het voormeld koninklijk besluit van 7 augustus 1995 wel degelijk in het geding was en dat de gemachtigde van de minister terecht de toepasselijkheid ervan heeft nagegaan. De bij het verzoekschrift gevoegde getuigenverklaringen doen om voormelde reden geen afbreuk aan het bovenstaande. Het bij het verzoekschrift gevoegd rijbewijs van verzoeker toont niet aan dat hij het land niet heeft verlaten in de periode voorafgaand aan de ambtelijke afvoering van de bevolkingsregisters. De Raad merkt voorts op dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet betwist.

Het eerste middel is ongegrond.

3.5. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van artikel 21, §1 van de vreemdelingenwet. In een derde middel roept verzoeker de schending in van artikel 21, §2, van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij reeds gedurende 30 jaar in België verblijft en reeds van 1978 beschikt over een gele kaart. Volgens verzoeker zijn de ingeroepen bepalingen dan ook analoog van toepassing op zijn situatie. Verzoeker beweert dat hij geenszins het land mag worden uitgezet omdat hij voor de leeftijd van 12 jaar het Belgisch grondgebied bereikte en er op regelmatige wijze heeft verbleven. Verzoeker is van mening

dat dit een discriminatie zou uitmaken ten aanzien van *“criminelen die wel de bescherming genieten van de artikelen 20 en 21 van de vreemdelingenwet”*.

3.6. Te dezen volstaat de vaststelling dat noch de eerste bestreden beslissing noch de tweede bestreden beslissing een ministerieel besluit tot terugwijzing of een koninklijk besluit tot uitzetting betreft waarop de door verzoeker ingeroepen bepalingen betrekking hebben.

Het tweede middel en het derde middel falen naar recht.

3.7. In een zesde middel voert verzoeker een schending aan van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Na een theoretisch discours, beweert verzoeker dat er in casu een hoorplicht bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken die niet werd vervuld. Verzoeker preciseert dienaangaande dat hij op geen enkel moment werd gehoord, dit terwijl het treffen van de eerste bestreden beslissing geruime tijd in beslag genomen heeft. Verzoeker voegt eraan toe dat een eenvoudige verhooring onder ede zou uitgewezen hebben dat hij geenszins en op geen enkel ogenblik het land heeft verlaten. Verzoeker betoogt dat *“Ministens kan gesteld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer onzorgvuldig te werk is gegaan en dit o.m. door geen enkel geloof te hechten aan de onafhankelijke getuigen.”* Tenslotte voegt verzoeker er nog aan toe dat door de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd gereageerd op het verzoek tot audiëntie van zijn raadsman.

3.8. De aangevoerde schending van de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De beslissing van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 19 van de vreemdelingenwet juncto het in punt 3.1. vermelde koninklijk besluit en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. De Raad merkt op dat de getuigenverklaringen niet kunnen aanzien worden als een bewijs van aanwezigheid op het grondgebied zodat het bestuur geen onzorgvuldigheid kan worden verweten wanneer men hieraan geen bewijswaarde toedicht. Tenslotte wijst de Raad op het feit dat blijkens het administratief dossier het verzoek tot audiëntie waarnaar in het middel wordt verwezen, dateert van na de bestreden beslissing en deze dus geenszins zou hebben kunnen beïnvloeden.

Het zesde middel is ongegrond.

3.9. In een vierde middel roept verzoeker een schending in van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.). Verzoeker betoogt dat hij reeds gedurende meer dan 30 jaar samen met zijn familie op het Belgisch grondgebied verblijft en geen enkele band meer heeft met zijn thuisland. Verzoeker preciseert dat hij geen enkel familielid meer heeft in Marokko en dat hij samen met de andere leden van zijn familie op hetzelfde feitelijk adres verblijft. Volgens verzoeker zou zijn uitwijzing dan ook een schending uitmaken van artikel 8 van het E.V.R.M.

3.10. Verweerder betoogt als volgt:

“Verzoeker voert in het vierde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950

(hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt zo onder meer aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De verwerping van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn familie wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijf te weigeren en hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Terwijl daarenboven dient te worden benadrukt dat:

- verzoeker zélf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich thans bevindt (zie ook de repliek op verzoekers eerste middel);

hij op geen enkele wijze zijn beweringen staft als zou hij geen enkele band meer hebben met Marokko en aldaar over geen enkel familielid meer zou beschikken;

- hij evenmin stukken aanbrengt van zijn beweringen dat zijn familie hem financieel steunt.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM, minstens dat deze op geen enkele wijze wordt gestaafd en dat verzoekers middel dus niet ernstig is."

3.11. De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, genomen op de datum van 19/03/2008 wordt aan(..) T., K.(...) bevel gegeven om uiterlijk op... de grondgebieden van België (...) te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

- "art.7, al.1-2°: "verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn."

3.12. Artikel 8 van het E.V.R.M. luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.13. Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, lid 1, van het E.V.R.M. is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties niet noodzakelijk moeten zijn gebaseerd op het huwelijk doch eveneens een “de facto-vorm” kunnen aannemen. In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker met zijn moeder, zijn drie zussen en drie broers, samenleeft op hetzelfde adres. Bij het verzoekschrift wordt een uittreksel uit het bevolkingsregister overgemaakt, afgeleverd op 31 maart 2008 door de stad Antwerpen, district Merksem, waaruit blijkt dat verzoekers familieleden legaal in België wonen, dat sommigen de Belgische nationaliteit hebben en dat ze allen woonachtig zijn op hetzelfde feitelijk adres. De akte van kennisgeving van de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing vermelden beide ditzelfde feitelijk adres. Uit het feit dat de betrokken gezinsleden samenwonen op hetzelfde adres kan redelijkerwijze afgeleid worden dat de gezinsbanden voldoende hecht zijn. Verzoeker, zijn moeder, zijn broers en zussen dienen derhalve als een gezin beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M. Dit wordt in de nota van de verwerende partij niet betwist. De verzoekende partij valt derhalve binnen het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid, E.V.R.M. beschermde recht op gezinsleven. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid, van het E.V.R.M. in ogenschouw te worden genomen. Vooreerst kan niet betwist worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen wordt ten aanzien van verzoeker, een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van het recht op gezinsleven. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het E.V.R.M. betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 7 van de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het E.V.R.M. opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (R.v.St., nr. 167.847 van 15 februari 2007).

3.14. Uit het administratief dossier blijken de in punten 1.1. en 1.2. vermelde feiten. Verzoeker is op negenjarige leeftijd naar België gekomen en heeft tot aan zijn afvoering van ambtswege uit de bevolkingsregisters, afgerond dertig jaar, legaal in België verbleven, waaronder twintig jaar met een identiteitskaart voor vreemdelingen. Sedert de afname van zijn identiteitskaart in januari 2007 tot aan de afgifte van de tweede bestreden beslissing verblijft verzoeker eveneens in het Rijk, zij het niet langer op legale wijze. Het administratief dossier bevat naast de in punt 1.3. bedoelde ambtshalve afvoering van de bevolkingsregisters, geen aanduiding van een afwezigheid uit het Rijk of van een ander “incident”. Niets in het administratief dossier wijst erop dat verzoeker in Marokko nog hechte familiebanden heeft die hem toestaan om aldaar een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Blijkens de nota van verweerder wordt dit gezinsleven van verzoeker eveneens in België gesitueerd, aangezien gesteld wordt dat “De verwerping van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn familie wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige

binnenkomst in het Rijk.” In het licht van deze specifieke feitelijke omstandigheden vormt de verplichting die voor verzoeker uit de tweede bestreden beslissing voortvloeit, namelijk de terugkeer naar Marokko teneinde daar een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in België aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, waarbij het bovendien niet onredelijk is te stellen dat de behandeling ervan minstens een tijd in beslag zou nemen gelet op de eerste bestreden beslissing, een disproportionele inbreuk op verzoekers gezinsleven die niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoekers belangen en de belangen van de Belgisch staat. Het belang (voordeel) van de Belgische staat bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is miniem in vergelijking met de schade (nadeel) die aan de verzoekende partij en zijn familie wordt berokkend. De Raad merkt op dat de tweede bestreden beslissing zelfs geen gewag maakt van verzoekers feitelijke situatie en gezinsleven en evenmin nagaat of de inbreuk op verzoekers gezinsleven in verhouding staat tot het nagestreefde doel. Verweerder kan derhalve niet gevolgd worden wanneer hij stelt dat *“Door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijf te weigeren en hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten”*.

Het vierde middel is gegrond.

3.15. In een vijfde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het E.V.R.M. Aangezien dit middel eveneens betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing en het vierde middel reeds aanleiding geeft tot de nietigverklaring ervan wordt dit middel niet besproken.

3.16. Onder het kopje “zevende middel” bespreekt verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij zou ondervinden door de uitvoering van de bestreden beslissingen.

Het betoog van verzoeker kan bezwaarlijk als een middel worden aanvaard. Het zevende middel is onontvankelijk. Aangaande de vorderingen tot schorsing kan verwezen worden naar het gestelde in de punten 3.17. en 3.18.

3.17. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

3.18. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover zij ingediend werden tegen de eerste bestreden beslissing.

Artikel 2.

De tweede bestreden beslissing, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 maart 2008, wordt vernietigd.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en acht door:

mevr., M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.